

22 d'octubre de 1968: Per fi ha arribat el dia! No tinc la majoria d'edat legal per anar a votar, però tinc la majoria d'edat penal perquè em tanquin a la presó, tal com em recordava ahir un meu cosí de Mallorca. És clar que esperar els 21 anys per anar a votar no val la pena: què es pot votar en aquest país? Un referèndum? Si tots surten que sí! Em conformo amb haver entrat a la Universitat i poder viure a Barcelona, encara que sigui a casa d'uns tiets.

Hem començat la carrera a l'octubre, quan a París la revolta de maig ja estava esgotada. Però a Barcelona encara hi queden brases d'aquella batalla i a les facultats contínuament hi ha intents de vaga, corredisses pels carrers, grisos a cavall o a peu, assemblees... Després de la vida monòtona que dúiem a Manresa el curs passat, ara estem tots exaltats. No sé pas si estudiarem gaire! Avui rai no ho faré pas. Cap a les set del vespre aniré a buscar el meu xicot a l'Acadèmia Peñalver de la Via Laietana (ha hagut de repetir Preu, pobret) i anirem a *Les gens que j'aime*, un pub soterrani de moda, a celebrar els anys que em converteixen en una persona més o menys adulta.

Aquest matí, al Clínic, hem fet la primera pràctica de dissecció. Ens han dut a una sala d'autòpsies vella i atrotinada (com tot el que hi ha a la Facultat de Medicina), i allà ens han repartit en grups de 10 persones, tots amb la nostra bata blanca, un escalpel i guants de goma fins. A cada taula de marbre hi havia un braç. L'ajudant d'Anatomia ens anava mostrant les venes, els nervis, els tendons, i ens convidava a tallar una mica més amunt (no gaire, perquè tot el grup pogués practicar). Quan ja ho he fet, he voltat per la sala, i m'han cridat l'atenció unes banyeres amb tapa metàl·lica. Mentre els companys anaven remenant les mostres, he aixecat sigil·losament les tapes i he descobert el que imaginava: braços, cames, cossos i finalment caps de totes les edats i sexes. Suraven dins el formol amb els ulls oberts i els cabells esbullats. M'ha semblat ser a París durant la Revolució Francesa, contemplant els cabassos plens de testes nobles. Aquesta visió no l'oblidaré mai: serà el record més clar del meu divuitè aniversari.

Però avui encara no s'han acabat les emocions fortes: aquest vespre, quan he anat a la Peñalver, mentre m'esperava al carrer ha sortit un altre noi de Manresa, amic meu de l'adolescència. M'ha felicitat amb dos petons i ens hem mirat durant un llarg moment. Ens enyorem molt sense dir-ho. Veure'l m'ha produït una sensació de joia i de tristor a l'hora. Quan ha baixat el meu xicot ens ha ullat de manera estranya i ens hem acomiadat. El brindis amb xampany al meu pub preferit no m'ha fet gaire efecte: tenia el cap en un altre lloc.